U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **A. E. H. M. M. A.,** zast. Mgr. Gabrielem Šípem, advokátem se sídlem Kladno, Kleinerova 24, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2006, č. j. 49 Az 47/2006 – 22,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele Mgr. Gabrielu Šípovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 9. 2006, č. j. OAM-1074/LE-07-C09-2006. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že ekonomické potíže stěžovatele a jeho problémy s příbuznými nelze podřadit pod zákonné důvody udělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), tj. zmatečnost řízení, kterou spatřuje v tom, že ve věci rozhodoval soud, který v dané věci nebyl místně příslušný.

Stěžovatel k němu podal žalobu v důsledku špatné informace poskytnuté žalovaným. Odkázal na ust. § 32 odst. 4 zákona o azylu, které určuje, že soudem příslušným k rozhodnutí o žalobě je soud, v jehož obvodu je žadatel o azyl hlášen k pobytu. Podle stěžovatele se místem hlášeného pobytu rozumí azylové zařízení, do něhož je žalovaným umístěn (§ 77 odst. 1 zákona o azylu). Stěžovatel v době podání žaloby pobýval v přijímacím středisku tranzitního prostoru mezinárodního letiště, v detašovaném pracovišti V. P., které je azylovým zařízením (§ 2 odst. 7 zákona o azylu). Do tohoto zařízení však nebyl umístěn ministerstvem, ale policií (§ 73 odst. 1 zákona o azylu). Přijímací středisko nelze považovat za azylové zařízení, kam byl umístěn ministerstvem, a tedy za místo hlášeného pobytu podle § 77 odst. 1 zákona o azylu. Pro určení místní příslušnosti tak nelze aplikovat § 32 odst. 4 zákona o azylu, nýbrž § 7 odst. 2 s. ř. s. Příslušným soudem je pak Městský soud v Praze. Krajský soud v Praze měl tudíž podle § 7 odst. 5 s. ř. s. žalobu postoupit soudu příslušnému. Podle stěžovatele uvedenému nasvědčuje i logický výklad. Přijímací středisko se z hlediska zákona o azylu nenachází na území České republiky (§ 73 odst. 2 zákona o azylu). Nelze tedy tvrdit, že stěžovatel má v České republice hlášený pobyt v přijímacím středisku, a současně, že na území České republiky dosud nevstoupil. Stěžovatel je tedy názoru, že v České republice nemá místo hlášeného pobytu, nýbrž toliko místo, kde se zdržuje. Svoje přemístění do zařízení ve V. P. pak považuje za diskriminační, účelové a odporující smyslu zákonného soudce. Stěžovatel poukázal na to, že do tohoto zařízení jsou přemísťovány pouze osoby egyptské státní příslušnosti. Změna pobytu těchto osob se děje za účelem změny místní příslušnosti soudu, neboť řízení u Krajského soudu v Praze je rychlejší a bývá zpravidla skončeno do 45 dnů, což umožňuje žalovanému nevpustit cizince na území České republiky. Stěžovatel má tedy za to, že řízení o jeho žalobě bylo zmatečné, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesen dne 6. 10. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit

v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou nedostatku místní příslušnosti ve skutkově a právně obdobném případu, kdy stěžovatel použil v podstatě stejnou právní argumentaci, se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Azs 156/2006 - 38, www.nssoud.cz., jakož i v rozsudku ze dne 22. 3. 2007, č. j. 8 Azs 118/2006 - 81, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení, ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Účtovanou odměnu za úkon označený jako „studium spisu u soudu“ Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť je podle jeho názoru zahrnut pod ust. § 11 písm. b) advokátního tarifu. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu